

Deyðin kemur — tá tíðin er farin

— sigur Olevina Joensen í Nólsoy, mamma Ova Joensen, sála

Deyðin kemur tá tíðin er farin

- sigur Olevina Joensen í Nólsoy, mamma Ova Joensen, sála.

Tá deyðin kemur, nyttar einki at renna aftaná. Tíðin er farin!

- Soleiðis tekur Olevina Joensen í Nólsoy til og situr tigandi í køkshorninum, har vit hava sett okkum við einum heitum kaffimunni aftaná døgurðan.

Strandfaraskip landsins hava júst lagt ferðætlanina soleiðis til rættis, at tú kemur til Nólsoyar um ta mundið, tá fólk hava sestasast um døgurðaborðið.

Ferðin til Nólsoyar líkist so nógv henni, sum varð gjørd fyri nøkrum árum síðani, tá Ove Joensen, sáli, júst var komin heim aftur, eftir ferðina við Dianu Viktoriu á sinni.

Olevina Joensen er eins blið og fyríkomandi hesa ferð sum seinast, hóast nógv og syrgiligar hendingar eru farnar framvið í lívi hennara, hetta tíðarskeiðið.

Bjartskygd - hóast alt

Kortini merkist tað ikki á henni. Hon tosar um synir, sum sjólótust á deyðavatni, hóast teir høvdu arbeitt á sjónum, frá teir fóru úr skúlanum - yngsti sonurin Villy doyði bert 24 ára gamal í 1984 og elsti sonurin Ove, var 38 ára gamal, tá hann doyði í 1987. Sama árið doyði Vilhjálmur Joensen, pápin, sum hevði verið sjúkur í nærum 20 ár.

- Jú, deyðin kemur tá tíðin er farin, sigur Olevina Joensen, turkar varisliga undir glareygnum við fyríklæðsnippinum og brosar stillisliga.



Olevina Joensen fekk handað fyrsta eintakið av bókini »Ove«, sum systkinabørnini, Kirsten Didriksen og Ragnhild Joensen, hava skrivað. Hon hevur nógu goð minni um Danmarkarferðina og tosar fegin um tíðina, tá væleydnaða ferðin hjá Ova var at enda komin og vinabondini, sum hon og sonurin knýttu har.

- Hetta var um heystið og eg skuldi eiga í oktober mánaða. Gamla Lena fór til Havnar á umlettingarheim um hálvan september. Bert triggjar dagar seinni fekk Lena hjartatilburð og doyði. Tá var Ove til skips og eg ringdi til hansara at siga frá gomlu Lenu og hann var ikki bliður. Snarsintur, sum hann var, helt hann fyri, at tey høvdu dripið Lenu í Havn, tað var vist!

- Soleiðis fekk Ove luft fyri síni sorg. Hann var so ómettaliga góður við hana.

Axel Tórgarð jarðaði gomlu Lenu og kom inn á gólvið hjá okkum aftaná.

Ikki stundir at liggja í barsilssong

- Eg fór til Havnar og átti 5. oktober og alt gekst væl. Longu 9. oktober fór eg aftur til Nólsoyar, tí dótturin skuldi fermast 10. oktober. Systrar og vinkonur hjálptu mær væl henda dagin og eg hevði bakað køkur o.a. frammanundan og koyrt í frystaran, so tað var ikki so strævið. Vit fingu ein hugnaligan dag. Henda dagin vitjaði

Axel Tórgarð aftur og hann hugdi so lógin at mær. Hann helt ivaleyst at eg var nógv broytt frá seinast hann vitjaði fyri stuttari tíð síðan. Eg brosaði bara til hansara og bað hann fara inn í stovuna, at síggja úrsítið!

Tosið fellur aftur á Ova, sum var rættur mammudrøngur, og uppá fyrispurning um, hvat hon hugsaði, tá hann setti sær fyri at rógva til Danmarkar, sigur hon:

er ein gáva, sum hon so ríkiliga hevur havt fyri neyðini, hóast hon eins og øll onnur, ikki visti á ungum árum, hvat lívið fór at bjóða henni.

Olevina Joensen: - Vit hava altíð verið nógv fólk í húsi. Vit fingu seks børn og hóast húsini ikki vóru stór - bert køkur, stova og tey kømur, so búði eisini ein gomul kona í bygdini hjá okkum.

Sá ongan feil í Ova

- Lena var gomul genta og

systkinabarn abba mín. Hon gekk altíð inn á gólvið hjá mær, og tá hon var farin um tey 80 árin, spurdi hon um hon ikki kundi sleppa at sova hjá okkum, tí hús hennara vóru so vánalig og tað lak so illa, tá illverður og regn var. Lena var so góð við børnini og sá ongan skeivleika við teimum. Gjördu tey okkurt skeivt, var hon viss í, at tað vóru hini børnini sum høvdu skyldina. Serliga Ova var hon góð við - og hann við hana somuleiðis.

Í 1948 giftust Vilhjálmur og Olevina Joensen og tey

høvdu fingið trý børn tá gamla Lena flutti inn í 1956. So gingu árin og barnaflokkurin vaks.

- Eg var 44 ára gomul, tá eg varð við barn seinastu ferð. Um sama mundið eg varð sett at eiga, skuldi ein dóttur fermast, og eg royndi at baka køkur og matgerða til fermingardagin í góðari tíð. Hóast eg var so gomul, so kendi eg meg byrgan og hugsaði als ikki um tað. Tað mundi fara at ganga. Trupulleikin var bert, at eg noyddist til Havnar at eiga og nú var gamla Lena farin um tey 90 árin og kundi ikki vera heima hjá okkum, meðan eg var bur-